

LUBOMÍR KUBÍK

ROMÁN

PROSTOR

PŘÍBĚH ZBLLOUDILÉ KULKY

Lubomír Kubík
Příběh zbloudilé kulky

PROSTOR

LUBOMÍR KUBÍK
PŘÍBĚH
ZBLOUDILÉ
KULKY

PROSTOR | PRAHA | 2017

© Lubomír Kubík, 2017
© PROSTOR, 2017

ISBN 9788072603503

ČÁST PRVNÍ

1

Kulka v okenním rámu vězela hluboko. Jindřich po marných pokusech odložil kapesní nůž. Teprve šroubovákem se mu ji podařilo konečně vypáčit. Parabellum devítka, mumlal si pro sebe, když si s ní pohazoval v dlani a pátravě si prohlížel prázdnou ulici pod sebou, po níž se sotva před hodinou sunula roztodivná kolona, sestávající snad ze všeho, co mělo kola.

Vojenská vozidla, nákladní auta a pásové transportéry. Na nich přestárlí odvedenci ze zdejší posádky wehrmachtu, kluci z Hitlerjugend a mezi nimi se tísnili vyděšení civilisté s ranci v klíně. Motocykly s přívěsnými vozíky, kabriolety i limuzíny s majetky místních hodnostářů. Zavazadly přeplněné valníky s koňským spřežením, zdržující provoz. A mezi tím vším se zmateně proplétali jezdcí na bicyklech, úporně šlapající do pedálů s tornami na zádech.

Všichni spěšně opouštěli město, jakmile se roznesla zpráva, že do Prahy, kde den předtím skončily boje, dorazily ruské tanky. Co nevidět se daly očekávat i tady a kdekdo se hleděl odklidit za americké linie, dřív než jich dosáhnou Rusové. Ve tvářích, které Jindřich pozoroval z nadhledu, se zračil panický strach z bolševiků. Teď už všechno utichlo a rozhostil se klid, který po tom všem až bolel v uších.

Když po výstřelu odskočil od okna, zaslechl ještě několik dalších kulek. Z projíždějící kolony někteří uniformovaní zelenáci pálili nazdařbůh po průčelích domů, aby alespoň trochu ulevili náporu strachu, který jim seděl za krkem.

Jindřich se těšil z těch opojných okamžiků. Konečně je po šesti letech všemu strádání konec. Na památku si vydloubal kulku z rámu. Rozevřel okno dokožán a naklonil se přes parapet. Dole se zatím nikdo neukazoval, ale postřehl, že od chvíle, kdy kolona zmizela v zatačce, se objevily státní vlajky takřka na každém domě. To mu připomnělo, že by ji měl vyvěsit také.

Sotva se hnul ke skříni, kde ji měli uloženou mezi ložním povlečením, otevřely se dveře a do pokoje vpadl otec.

„Myslel jsem, že seš někde venku,“ prohodil překvapeně, a přitom s jakousi patrnou úlevou, že ho zastihl doma, „prý se v ulici střílelo.“

„Jo, trochu museli ulevit bezmocnému vzteku. Obvyklá reakce těch, kteří se těžce smířují s porážkou. Vyslali nám poslední pozdravy.“

V nastavené dlani ukázal otci kulku.

„Trefili taky naše okenní futro. To abysme si pokládali za čest.“

Otec zaraženě, s krajním nesouhlasem, zíral střídavě na syna a na kulku v jeho dlani.

„Samozřejmě žes musel zrovna okounět u okna,“ osopil se na něj, „to se ti nemuselo vyplatit.“

Pokrčil rameny a kulku vstrčil do kapsy saka.

„Muselo, nemuselo, už jsou pryč a měli bysme to oslavit, teprve teď začíná jiná doba. Kde máš tu flašku, říkals, že ji otevřeš, až bude konečně mír! Mluvíls o tom při každý příležitosti, když jsme rozebírali situaci na frontách. Bylo to jako tvoje zaklínadlo, kterým jsi končil každý poslech Londýna nebo Moskvy. Tak sem s ní!“

„Franta Korejz je po smrti,“ prohodil otec tiše a stále se nehýbal z místa. Roztržitě sňal klobouk a otáčel jím v ruce. „Říkali to, když jsem se vracel od doktora Lišky. Stál ve dveřích baráku, a jak kolona přejížděla kolem, poškleboval se skopčákům. To byl nápad, takhle blbě na poslední chvíli přijít o život! Stálo mu to za to?“

Korejz měl oficínu na náměstí. S jeho synem Emilem chodil do obecné školy. Mladý prchl počátkem okupace a proslýchalo se, že slouží v zahraničních jednotkách v Británii.

„Máš pravdu, nestálo to za to, ale jestli narážíš na mě, tak jsem je neprovokoval. A co říkal Liška? Měl vždycky spolehlivý informace... Dostali se opravdu tak blízko, nějakých dvacet kiláků odtud? Tak proč u všech čertů nedorazili až sem?“

Otec se vrátil do předsíně, aby si odložil klobouk, a pak bylo slyšet, jak kramaří v kuchyni. Za okamžik se vrátil s láhví. V druhé ruce držel dvě sklenky.

„Jen tyhle obyčejné?“ podivil se syn. „V příborníku máme broušené.“

Sotva se pohnul, aby to napravil, postavil starší Klemsa láhev i sklenice na kulatý stolek a rezolutně prohlásil: „Nebudem s tím přece dělat žádný cavyky, Jindro. Vypil bych tu kořalku třeba z dlaně, kdyby na to přišlo a neměl nic jiného po ruce, jen když je to za náma.“

Vývrtkou takřka obřadně vyjmul zátku. Znalecky k ní přičichl. Pak ještě k hrdlu láhve. „Slivovice z Moravy, domácí výroba. Koupil jsem ji na pouti v září osmatřicátého. To jsem ještě netušil, co nás čeká. Původně jsem ji chtěl otevřít o Vánocích. Ale potom jsem na to v tom zmatku nějak zapomněl. Po okupaci mě na ni přešla chuť a řekl jsem si, že si ji nechám na lepší příležitost. Až to skončí. Teď jsem náramně rád, že jsem se dočkal, i když jsem zpočátku myslel, že k tomu dojde dřív.“

Přitukli si. Jindřich Klemsa s jakýmsi až rozmrzelým pocitem zklamání shledával, že povznesení z tak významného okamžiku se nedostavuje, a moc rád by věděl, zda otec cítí totéž.

Zakusil sice v první válce frontu v Rusku, ale postavení správce pošní pošty ho uchránilo bezprostředního ohrožení. Po návratu zase vedl poštu v městě až do posledního předokupačního měsíce, kdy odešel do penze. Poslední dva roky ho opět povolali, aby nahradil svého mladého nástupce, nasaženého na práci v Německu. Nyní očekával, že se každým dnem objeví a bude mu moci předat úřad.

„Hodně se toho změní,“ prohodil prorocky starší Klemsa, když do sebe obrátili další sklenku. „Moc toho bude, moc!“

Jindřich chvíli pozoroval otcovu zádumčivě svraštělou tvář. Se vzdorovitým gestem si nalil další sklenku. Když přiložil hrdlo láhve k otcově sklínce, zadržel mu ruku.

„Počkej, ne tak zhurta,“ zabručel nabádatvě. „Další flašku nemám a kdo ví, jestli nějakou seženem... Co máš teď v úmyslu? Nepodíváme se trochu ven na ty, co nás osvobodili?“

Jindřich s pobavením sledoval, jak otcova tvář zrudla a v očích se mu objevil dlouho nevidaný lesk. Všechno napětí se v něm uvolnilo a obvyklá obřadná strohost byla rázem ta tam. Pamatoval jen málo okamžiků, kdy ho zastihl v tak povznesené náladě. Tak trochu mu i záviděl.

„Tos měl určitě na mysli Rusy.“

„A koho jinýho bys očekával?“ opáčil otec s údivem. „Mají dohodu s Američany, to je jasný. Ale když Němci definitivně složili zbraně, dá se očekávat, že si někde dají dostaveníčko a uvidíme je pohromadě...“

S tou vytouženou vyhlídkou znovu sáhl po láhvi a nalil si. Rozhovořil se o svých zážitcích z předchozí války, kdy působil na východní frontě v Haliči a Karpatech.

„Ale beztak jsem zvědav na tu armádu! Tehdá za předchozí války za moc nestáli, byli to povětšinou ubožáci, negramotní a rezignovaní k svému osudu, poznal jsem je jako zajatce, bylo mi jasné, že válka je k ničemu nemotivuje. Že ji nemůžou vyhrát, a taky to u nich nevyhnutelně skončilo převratem a revolucí. Povídalo se sice o poměrech u nich ledacos, ale teď konečně se dopátráme pravdy. Není nad osobní zkušenost!“

Náhle se na židli napřímil a pohlédl na zápěstí s hodinkami, jako by se obával, že tak jedinečný historický okamžik propásne.

„Určitě jsou už na cestě,“ poznamenal Jindřich. „Skopčáci museli mít spolehlivý zprávy, když měli tak naspěch a teprve na poslední chvíli práskli do bot.“

Otec se zasmál: „Otáleli, protože se pořád spoléhali na to, že to přece jen budou Američani. Jakmile jim sklaplo, ovládla je panika. Ani si nedovedeš představit, kdo všechno vzal roha. Taky tvůj šéf z cihelny. Sám jsem u toho nebyl, ale Liška říkal, že ho viděl na korbě jednoho valníku i s celou rodinou. Žebříňák se zapraženuou herkou byl pojednou dobrý chlapovi, co se vozil v daimleru se stahovací střechou a poniklovanými blatníky.“

Grunt byl Němec ze severních Čech. Po zřízení protektorátu byl dosazen za správce cihelny, kde Jindřich působil jako účetní. Osobní vůz i zařízenou vilu získal po původním majiteli cihelny, Aronu Hindrusovi, jeho někdejším šefovi, jenž neprozřetelně otálel s odchodem z republiky. Na rozdíl od prozíravějších Židů i s celým příbuzenstvem podcenil zprávy o uplatňování rasové očisty ve Velkoněmecké říši.

Do zmiňovaného daimlera Grunt nejspíš už neměl benzin... Tenhle šéf se vyznačoval podivínským zvykem. Pokud s někým vedl rozhovor, natočil se k němu bokem a mluvil přes rameno. Po každém takovém setkání se Jindřichu Klemsovi vnucovala otázka, zda tak mluvil i se svými nadřízenými.

Zatímco Hindrus zmizel s transportem v nenávratnu, teď se objeví lidé, kteří se z dosahu Němců závčas vytratili a o nichž doposud neměli zprávy. A náhle se mu v té souvislosti zúžil dech a zamrazilo ho v konečcích prstů. To když mu vytanula před očima Hana tak, jak ji spatřil naposled...

Pod okny se rozmáhalo bujaré veselí. Odkudsi vyhrávalo rádio či gramofon břeskne pochody a z přízemí zaslechli hlasy sousedů. Obývali jeden z těch řadových, jednopatrových nájemných domů v okrajové části města, kde v přízemí byly drobné živnosti či kupecké krámky se zašlými štíty. Tu a tam, zpravidla na nárožích, ten soulad přerušovala hospoda s okrouhlým průjezdem do dvora, odkud to čpělo pivem a močí.

Vydali se ke středu města. Povrch žulovými kostkami dlážděné vozovky byl pokryt odpadky včetně rozježděného koňského trusu. Po průjezdu utečenecké kolony ho v průběhu dopoledne o poznání přibýlo a závany větru roznášely štiplavý zápach. Vytěšené státní vlajky hluše pleskaly a po obloze letěly drobné načechrané obláčky.

Jindřich si rozepnul sako, vrazil ruce do kapes, zvolnil krok a s potěšením se zahleděl na oblohu, která ještě před pár hodinami byla nevlídně šedá. V kapse nahmatl kulku a pohrával si s ní. Nechal ji propadat mezi prsty a opět ji bral do dlaně a předával vražednému kovu živočišné teplo. Unášel se představou, že byla určena jemu a vypálena s jistým záměrem zabít.

Představil si otce, kdyby ho našel v pokoji s prostřelenou hlavou. Aby ten morbidní výjev rychle zapudil, řekl: „Nezdá se ti, že je pořád venku málo lidí?“

Otec neodpověděl a pátravě se rozhlížel. Jen tu a tam je někdo míjel. Někteří na setkání s povzbudivým úsměvem ukazovali do věčka zdvižené prsty. Nikde žádné sročení, poukazující na oslavu. Tak dorazili až k rozlehlé restauraci poblíž náměstí. Za poslední dva roky, co zase působil na poště, si otec navykl v poledne navštěvovat Černého orla denně. Jindřich donedávna obědval v nádražním hostinci, kam to měl z cihelny pár set metrů. Od počátku dubna, kdy pro nedostatek uhlí zastavili provoz, se ale přidal k tátovi.

„Je čas oběda,“ konstatoval starší Klemsa, když vyjmul z pouzdra brýle a zkoumal za sklem vystavený jídelní lístek. Už přes rok to bývalo stejné, přestože kuchař se zoufale snažil z dostupných surovin vykouzlit aspoň trochu požitelnou stravu. A protože lístek otce ničím novým nepřekvapil, vsunul pouzdro do náprsní kapsy saka a mlčky pokynul synovi ke vstupu.

V lokále bylo na tu dobu nezvykle prázdné. Lidé převážně zůstali doma a naslouchali rozhlasovému zpravodajství. A bez rozdílu vyčkávali příjezdu Rusů. Posadili se k nejbližšímu stolu. Mezi několika hosty, kteří sem pravidelně kolem poledne docházeli, neviděli nikoho, od koho by se dala očekávat nějaká informace. Přiloudal se osobně majitel restaurace. Byl ve věku staršího Klemsy a znali se od dětství, proto ho nenechával obsluhovat personálem, který ostatně tentokrát ani nebyl na place vidět.

„Kam se všichni vytratili, Čendo?“ rozhlížel se starší Klemsa. „Neříkej, že se přidali k tý skopčácký koloně. Pokud vím, měls tady jenom naše lidi.“

Podsaditý mužík se svislým knírem, který mu dodával skeptický až zarmoucený výraz, pokrčil bezradně rameny: „Skoro všichni hleděli bejt dneska u rodin, tak jsem jim nebránil. Báli se, aby se něco nestrhlo, když Němci pakovali kufry. Vždyť to viděl, ti páprdové od wehrmachtu, co si ještě říkali armáda, strach nenaháněli, zato ti smrkáči v kraťasech brali

hru na vojáčky až moc vážně. Korejz je po smrti, to už víš, stříleli za jízdy jako pominutí na všechno, co měli v dohledu, pomáhalo jim to, aby nesrali strachy. Sám jsem raději zavřel krám a zalezl do sklepa, dokud nevyypadli z města. Člověk nikdy neví...“

„Udělal dobře!“ pochválil ho starší Klemsa. „Zrovna jako já. A co nám nabídneš na oslavu nové epochy? Neříkej, že tam nemáš něco schovanýho. Teď se teprve nechej vidět, krčmáři!“

Šéf podniku se provinile zasmušil a celý se nahrbil: „Nemám nic jinýho, než stojí na jídelníčku, Karle. Doporučoval bych ti bramborový noky a k tomu špenát s volským okem. Prima na česneku. A mimořádně na sádle.“

Karel Klemsa se zaškaredil: „Jdi se bodnout už s tím špenátem! Za poslední měsíce jsem ho u tebe spořádal snad prádelní kotel! Mám po něm stolicí zelenou jak mohamedánský prapor.“

V šéfových melancholických očích poťouchle blýsklo: „A co takhle bramborák s opečenou slaninou a kyselou okurkou? Pokud vím, ten tě nikdy nezklamal.“

Starší Klemsa vyměnil pohled se synem, a když ten souhlasně přikývl, odevzdaně řekl: „No dobrá, tak to přines. I když jsem tajně doufal, že to dneska oslavím přinejmenším řízkem.“

„Nebo rovnou biftekem, ne?“ smál se hostinský. „Tak na ten si zajdi k Amíkům, těm to prý servírují obden, i nejnižším šaržím. Určitě nebudou skrbliví vůči našincům, když se tam některý nachomejtne. Možná že jim něco zbyde i pro skopčáky, touhle dobou by k nim mohli už dorazit.“

S posledními slovy pohlédl na nástěnné hodiny. Bylo půl jedné.

Starší Klemsa mimoděk mrkl na zápěstí: „Myslíš, že za tři hodiny to stihli?“

„Pokud je nepostihla cestou nějaké ruská nebo partyzánská nehoda, pak asi jo. Amíci jsou prý už v Hostomlatech. A to máš dvacet kiláků.“

Jakmile odešel, zadívali se proskleným průčelím do ulice. Bylo s podivem, že za celou tu dobu, co byli venku, neprojel

ulici jediný povoz. Pár hostů mezitím odešlo, nikdo nový se neukázal. Stíny se slunečním svitem ometaly protější průčelí.

Po několika minutách se hostinský zase objevil. Nesl sklenice piva, v patách za ním krácel číšník s velkým tácem. Na něm mísa polévky a pod plechovým poklopem objednané pokrmy. Postavil tác na sousední stůl a hbitě servíroval. Když byl hotov, hostinský mu mlčky pokynul, aby se vzdálil. Vedle objednaných bramboráků se slaninou se podávala i zelná polévka a jako moučník pudink s pěnou z našlehaných bílků.

„Abys neřekl, že jsem tě odbyl,“ vysvětloval hostinský.

Starý Klemsa se dojatě sklonil nad tou pestrou tabulí. Bylo mu jasné, že kamarád jim snesl všechno, co mohl nabídnout. Zvláště ho zaujaly skleněné misky s čímsi červeným. Špičkou nože píchl do podezřelého pokrmu. „No vyznamenal ses, jen co je pravda... Ale co je tohle?“

„Salát z červené řepy s křenem,“ objasňoval hostinský gurmánskou záhadu. „To aby sis nestěžoval, že máš stolicí zelenou jako Prorokův válečný prapor, pro změnu bude rudá jak vlajka vítězů nad Berlínem, kteří sem co nevidět přitáhnou.“

Pustili se do jídla. Hostinský se neslyšně vytratil.

Dojídali salát z červené řepy, když se venku strhl povyk a do lokálu padl vyjevený výrostek.

„Rusové jsou tady!“ hlas mu přeskakoval vzrušením, „právě přijeli na náměstí!“

Jindřich si povšiml, že u vzdálenějšího stolu právě starší muž zvedal sklenici k ústům, ale pohyb nedokončil. Jiný chtěl vstát, ale zůstal tak, jak byl, dlaněmi se opíral o desku stolu, nohy pevně rozkročené, a s vytřeštěnýma očima nechápavě zíral do prázdna. Číšník s rukou na pootevřených dveřích od kuchyně zase upíral zrak ke stropu v jakém si zbožném postoji.

Také otec nespokl sousto a vyčkávavě setrval v předklonu s naditými tvářemi. Teprve když chlapec vyrazil zpátky na ulici a nechal za sebou dveře dokořán, strhl se poprask. Starší Klemsa namáhavě polkl sousto salátu, vydal přítom dávivý zvuk, odhodil ubrousek z klína a mátožně se zvedal: „Co? Co říkal? Že jsou tady Rusové?“

Přikvačil hostinský. Už se doslechl, co se děje. Klemsa sáhl po peněžence, ale hostinský ho popadl za zápěstí a odmítavě mu odsunul ruku.

„To počká, Karle, vyřídíme to až pak,“ drmolil překotně a netrpělivými posunky pobízel hosty ke spěchu, „teď se venku odbývají dějiny. Honem! Ať jsme při tom! Na tenhle okamžik jsem čekal šest let, sakra! To je mi pánbůh svědkem! Dělejte, ať už jste všichni venku a můžu to zamknout!“

Přirítili se kuchař s číšníkem a pikolíkem. Jak spěchali ke dveřím, porazili několik židlí. K vyústění ulice do náměstí to bylo jen pár desítek metrů, ale oběma Klemsům to připadalo jako celá věčnost. Najednou bylo všude plno lidí. Z domovních vrat, zejících dokořán, nepřetržitě někdo vybíhal. Od nároží se rozevřel výhled k děkanskému chrámu s věží zvonice a k pravouhle zabočující řadě domů, mezi nimiž stála radnice s renesančním štítem.

Kupodivu na náměstí v tu chvíli stálo jediné vozidlo, a to poblíž kašny s barokní sochou Neptuna s trojzubcem v napražené ruce. Byl to otevřený vojenský vůz v nezvyklém provedení, ale kdosi hlasitě upozorňoval na americký původ vozu, který měla ve své výstroji i sovětská armáda.

„Džíp,“ vykřikoval ten znalec, „tak se to auto nazývá. Už jsem takových viděl spousty včera v Hostomlatech.“

Za volantem vozu netečně vyhlížel voják v uniformě odstínu zahrávající slámy a se stejnobarevnou lodičkou na hlavě. Opodál postávali tři muži s čepicemi se štítkem, v hnědých kazajkách a temně modrých jezdeckých rajtkách, zasunutých do černých holínek. Všichni měli na hrudi připnutá vyznamenání na různobarevných stužkách.

Důstojníci Rudé armády mluvili s místními. Jindřich mezi nimi rozpoznal pár známých a slovo měl právě profesor z obchodní akademie, kam kdysi docházel a u něhož skládal maturitní zkoušku z angličtiny. O Drozdovském bylo známo, že ovládá několik jazyků včetně ruštiny, byl starší než otec a odešel do penze pár let před okupací. Zdálo se, že mu Rusové pozorně naslouchají, a jen občas ho přerušili otázkou. Lidé mlčky a s dychtivým zájmem přihlíželi.

Tak takhle tedy vypadají Rusové, vojáci armády, která poslední tři roky nezadržitelně hnala Němce na západ a jejíž příchod se ukazoval jako nevyhnutelný. I když mnozí přímo dychtili se jich aspoň dotknout, nikdo se neopovažoval tím přerušit rozpravu. Bránila jim v tom i naprostá neznalost jazyka, a jak si Jindřich poznenáhlu uvědomoval, právě ti, co ruštinu ovládali, někdejší východní legionáři, s nimiž se stýkal otec, a také několik emigrantů, kteří se po ruské občanské válce usadili ve městě, se kupodivu neukazovali.

Po déletrvajícím rozpravě se na pozvání Drozdovského odebrala skupina Rusů v doprovodu dalších, mezi nimiž poznali Klemsové několik předokupačnických městských zastupitelů, z nichž většina v průběhu let zmizela v koncentracích či na pracovním nasazení kdesi v Německu, na radnici. A k nim se přidávali mladíci s bílými páskami na rukávech s červeným označením RG, revolučních gard, pořádkových oddílů, o jejichž existenci se donesly zprávy z Prahy. Jindřich se podívil, kolik se jich znenadání objevilo. Několik málo četníků a policistů v protektorátních stejnokrojích, už zas opatřených původními distinkcemi, se mezi nimi úplně ztrácelo. Zdálo se, že lidé na ně pojednou pohlížejí s jakýmsi shovívavým pohrdáním.

Sotva skupina zmizela ve vratech radnice, shlukl se zastup kolem džípu, kde zůstal osamělý řidič. Jedna starší žena mu podala plechový šálek a z konve nalila mléko. Voják bez rozpaků sáhl po hrnku a lačně pil. Poté mu podala krajíc chleba namazaný sádlem. Hltavě polykal a jeho zarostlá tvář, předtím neúčastně nehybná, náhle roztála návalem slastných požitků.

Lidé přihlíželi, dokud nepozřel poslední sousto. Hned nato od jiné ženy dostal povidlový koláč. I ten rychle zmizel. Diváci byli u vytržení. Kdekdo se snažil nějak Rusovi zavděčit. Vztahovaly se k němu další a další ruce s laskominami. Jedna dívka se nad ním sklonila a políbila ho na čelo. Jindřich odvrátil pohled, neboť z ulice ústící mezi kostelem a nárožím pošty se objevilo několik nákladních aut, krytých plachtou a s rudými hvězdami na dveřích kabin. Hned za nimi se řadily

tři motocykly s přívěsnými vozíky, bezpochyby pocházející z německé kořisti, a na nich vojáci ve stejných uniformách, jakou měl řidič džípu.

Zpod plachet nákladáků vyskakovali vojáci se samopaly s kulatým zásobníkem a bandalíry obtočenými kolem trupu. Dopady okovaných podrážek černých holínek na dláždění zněly jako tlumené výstřely. Z kabiny vozů vystoupili muži s brigádýrkami na hlavách, stejnými jako měli důstojníci, ale žlutě zbarvenými, ani nohavice nebyly modré, ale vybledle zelené, a v blůzách přepásaných koženým řemením. Po jednom boku jim na opasku visela plochá kožená brašna, na druhém pouzdro s pistolí.

Jenom krátce se mlčky navzájem pozorovali, občané ještě před několika hodinami okupovaného města, snad posledního uprostřed Evropy, kteří si konečně mohli připustit, že se dočkali míru, a jejich očekávání osvoboditelé, než se dav jako na povel rozběhl k Rusům s nadšeným halekáním.

Vojáci hodili zbraně na záda, aby si uvolnili ruce, neboť takové setkání neprodělávali poprvé a možná si byli vědomi i toho, že se odbývá naposled. Zcela jistě se i jich zmocňovalo uspokojivé očekávání následujících událostí, jaké už potkalo jejich druha z oficírského vozu. Už za běhu si každý vyhlédl Rusa, kterého měl sevřít v náručí. Zejména ženy si počínaly jako posedlé. Od jednoho muže přebíhaly k dalšímu, ječely přítom a nešetřily slzami.

Jindřich spatřil otce, jak kráčí mezi tím hemžením prken-
ně napřímen, prostovlasý s kloboukem v ruce mu nyní připomínal diplomata, povoláného k významnému aktu. Snad i to setkání za cosi podobného považoval. Nárazy větru mu pohazovaly řídkými vlasy, když mířil k jednomu z důstojníků, postávajícímu u kapoty nákladního auta, ramenatému muži neurčitě věku s krevnatými červenými tvářemi a srostlým obočím. Brigádýrku měl naraženou hluboko do čela, a tak nebylo znát, zda pohybem očí vzal otcův příchod na vědomí. Otec se ještě o něco přiblížil, už méně rozhodně, a napřáhl pravici. Muž ji bez okolků přijal, dlouho si rukama potřásali a otec se naklonil blíž. Něco z ruského jazyka znal, ale bylo

toho ke konverzaci uboze málo, jen tolik, co příležitostně pochytíl za předchozí války od ruských zajatců.

Vtom ho vyrušil známý ženský hlas: „Co tě tak zaujalo, Jindro? Na co se to díváš?“

Otočil se. Irena stála za ním a usmívala se. Naondulované okraje plavých vlasů zářily ve světle slunečních paprsků pod širokou krempou béžového klobouku a drobné vrásky, rozbíhající se od očních koutků ke spánkům, se ve stínu krempe naopak vytratily. Světlý balonový plášť měla rozepnutý a pod ním rozpoznal její oblíbené krémové šaty s oválným dekoltem. Vzal ji za ruce, naklonil se k ní, ale pak si uvědomil, kolik lidí je kolem, a odolal pokušení ji políbit.

„Zrovna jsem pozoroval tátu, jak prodělává svůj významný životní okamžik. Celých šest let toužil po tom, aby mohl osobně uvítat některýho spojeneckýho vojáka, co dorazí do našeho města, a započít další životní etapu v míru. Právě si to splnil. A měl štěstí, dokonce si mohl vybrat důstojníka.“

Irena bez zjevného zájmu vrhla tím směrem letmý pohled. Mezitím na náměstí dorazily další povozy, valníky a bryčky tažené koňmi, taky pár nákladních vozů s přívěsnými dvoukoláky. Na valnicích se vršily kupy sena a pytle se zrním a moukou. Z nákladních aut seskakovali další vojáci. Přivítalo několik koní s jezdci v papachách a v dlouhých, kožešinou podšitých pláštích s pásy nábojů kolem hrudi a vzápětí se náměstím začal šířit zápach čerstvého koňského trusu.

„Už ses taky přivítala se svým Rusem?“ otázal se napůl žertem.

„Prohlédla jsem si je zblízka. Jsou špinaví a strašlivě páchnou a jsou mezi nimi všelijaké asijské rasy, všiml sis? A kde jsou jejich proslavené tanky? Myslela jsem, že přijedou na nich.“

Zasmál se. „Proč na tancích? Je přece po válce. Věděli, že do našeho ctihodného zapadáka už nebudou bojovat. Všechno to skončilo před pár dny v Berlíně a včera definitivně v Praze. A ani tam už se prý nestřílelo, Němci byli dávno pryč.“

„Mluvíš, jako bys to všechno sám prodělal,“ prohodila s despektem.

„Od dětství to poslouchám od těch, co to mají za sebou, a není jich málo,“ řekl. „I od těch, co nádvkem táhli s legiemi přes Sibiř.“ Všiml si, že Irena se stále pátravě rozhlíží: „Copak, taky někoho vyhlížíš?“

„Koho asi,“ sykla rozmrzele, „Jirku! Už zrána vymázl z domu, šel s klukama okounět, jak se pakujou Němci. Měla jsem nahnáno, když jsem slyšela, že se střílí. Ale naštěstí jsem ho pak zahlédla... Ztratil se mi před chvílí támhle dole u kašny.“

Jirka byl její dvanáctiletý syn. V té souvislosti ho napadlo, jak to bude dál, když už je po všem a nic nebrání tomu, aby se objevil její muž, kterého předloni odveklí do pracovního tábora kamsi do Saska. Donesly se k ní zprávy, že spolu s jinými zahynul při náletu na staveniště vojenských objektů, ale nic nebylo jisté. Ostatně, co v té době bylo jisté s výjimkou vyhlídky na smrt?

Mirka Stejskala znal ještě z obchodní akademie. Všechno se seběhlo až po jeho zatčení. Irena nastoupila u nich v cihelně, když zůstala bez peněz a musela živit svého syna. Tam ji uviděl poprvé. Zmatenou a roztěkanou z nezvyklého prostředí a společnosti hrubých a otrlých chlapů, s šátkem na uzel na hlavě, v modrém pracovním plášti. Nejčastěji navíc s plechovým vědrem a smetákem v rukou, když uklízela jejich správní barák a šatny dělníků a pomáhala kantýnské u výdeje.

Dozvěděl se, že až do narození dítěte pracovala jako úřednice v pojišťovně a poté si do domácnosti zjednali služebnou. Stejskal byl tehdy disponentem v bance a občas ho potkával ve městě, kde s výjimkou pozdravu vyměnili nanejvýš pár slov. Znali se jen od vidění, navštěvoval ve stejném ročníku jiné oddělení. Nikdy ho ale nepotkal s Irenou a to, že k němu patří, zjistil až v cihelně.

Stěží by došlo k jejich sblížení, kdyby ho jednou nevyhledala v kanceláři s prosbou, zda by jí nemohl opatřit sirup na průduškový katar. Lékař ho synovi doporučil, ale nebyl k sehnání. Odněkud se dozvěděla, že magistr Liška, proslulý svými schopnostmi opatřit ve válečném hospodářství i zdánlivě nemožné, je přítelem jeho otce.

Sirup jí přes Lišku sehnal a zanesl domů. A nezůstalo jen u toho. Do Stejskalovic domku zavítal častěji. A i když v práci úzkostlivě zachovávali odstup, jejich vztah nezůstal utajen. Ale v té době měl každý zcela jiné starosti. Tak to šlo až do minulého měsíce, kdy po vyčerpání uhlí a dřeva zastavili provoz.

S Irenou se přes týden neviděl. Trochu se nyní cítil nesvůj, neboť tušil, že ho očekávala, zatímco jeho zmáhaly obavy, aby zlomyslná náhoda nepřispěla k nežádoucímu setkání s jejím mužem. Doba je nanejvýš šalebná a překvapuje v té či oné podobě. Nevrátí se ten, u něhož se to předpokládá, a naopak zaručeně mrtvý se ukáže v nevidané svěžesti. Dost často k tomu docházelo po předchozí válce. Úředně prohlášené vdovy se znovu provdaly a po pár letech se oplakaný a posléze zapomenutý nebožtík po anabázi v legiích vrátil domů.

Jemu nic takového sice nehrozilo, ale i tak... Měl by vzít rozum do hrsti a přijmout to jako pouhou nezávaznou epizodu a stáhnout se zavčas, než jí způsobí neodčinitelné potíže. Ale nabádání strážlivého rozumu vzápětí střídala dráždivá pochybnost. Co když je Stejskal skutečně po smrti? A pokud o Irenu stojí, neměl by zbaběle vyklízet pole.

Sám cítil, že to nemůže pokládat za pouhý flirt, že se skutečně zamiloval a že by bylo těžké se jí jen tak vzdát. Ostatně, napadlo ho nejednou, nejsou ty úvahy směšné? Čemu se chce vyhnout? Kdekdo už o jejich vztahu ví a Stejskal by to měl hned z první ruky.

„Co ses tak najednou zamyslel?“ vytrhla ho z přemítání.

Nervózně přešlápl. „Nic, jen tak, jsem zkrátka najednou plný dojmů a nějaký čas potrvá, než si je utřídím.“ Vzal ji za loket. „Pojď, odklidíme se kousek stranou. Na tenhle den jsme všichni dlouho čekali. Tak si ho užijme.“

„Tobě to nestačí?“ odvětila s patrným posměchem. „Co nevidět se všichni opijí a budou řídit celou noc. A taky mám trochu strach. Ti chlapi se vracejí z války a nevypadají na to, že by se pak chovali kavalírsky k ženám. Už se o nich odjinud něco doneslo.“

„Nebo přece jen půjdem k tobě?“ navrhl opatrně.

„Kam jinam?“ zatvářila se nechápavě. „Lokály budou prázdné nebo zavřené. I personál je v ulicích...“

Zdálo se, že rozhovor otce s Rusem se protáhne. Právě vojákovi nabídl cigaretu a ten s radostí přijal.

Loudavě se vydali podél řady domů k ústí ulice, kterou to bylo k Ireně nejbliž. Pořád mu připadalo, že na náměstí se i přes velkou očekávanou událost pohybuje poměrně málo lidí, a taky to řekl nahlas.

Irena se trpce zasmála: „Copak nechápeš, že pro naše krajany se otevřela velká příležitost pomoci si k majetku? Nemohli se dočkat okamžiku, až Němci odtáhnou jen s tím, co naloží nebo unesou. Náš soused vpadl do jejich domku, hned jak vyšli na ulici. Byl celý nesvůj z toho, že by ho mohl někdo předběhnout. Třeba já! Vždyť bydlím hned z opačné strany. A to je to přitom takový pokojný plachý člověk, známe se dlouhý roky a nikdy bych do něj neřekla, že v něm dríme taková dravá lačnost. Když jsem se vypravila do města, zrovna jsem ho zastihla, jak vynáší čalouněná křesla a jeho žena peřiny. Musely být ještě vyhráté od posledního nocování. A s tímhle by ses setkal na spoustě míst. Kdepak Rusové! Ti už nejsou tolik důležití, z nich žádný prospěch nekouká.“

S otcem si ráno ničeho nevšiml, ale mělo to prostou příčinu, v jejich ulici až k náměstí žádní Němci nebydli. Mezitím dorazila další auta a povozy. Některé Rusy si lidé odváděli do svých domácností. Bylo znát, že se pohybují se samozřejmou jistotou a že město náleží do dlouhé řady těch, kterými už prošli. O mnohá museli bojovat, ale v posledních dnech se všechno už odbývalo pokojně.

Příjezd Rudé armády byl ale skutečně pro většinu lidí zcela podružnou událostí. Čím víc se s Irenou vzdalovali od náměstí, tím to bylo patrnější. Vyhnuli se povozu s koňským spřežením, na který právě dva muži nakládali rozměrnou šatní skříň, a další dva opodál vynášeli z dokožán rozevřených vrat prosklený příborník. Všichni měli tváře zduřelé námahou a uspěchaným vzrušením, neboť každým okamžikem se mohl objevit někdo, kdo by uplatnil právo silnějšího. Ženy, podomácku přepásané zástěrami, vynášely proutěný

koš plný smaltovaného nádobí a porcelánového servisu. Asi dvanáctileté děvče tisklo k hrudi broušenou vázu z křišťálového skla. Jindřichovi neuniklo, jak se Irenina tvář nepřístuně nasupila.

„Možná už budou na místě,“ poznamenal s pohledem na hodinky.

Na tázavý pohled dodal: „Přece ti, kterým tohle všechno patřovalo. Asi by se nenadáli, že to vezme takový spád. Neměli to dál než nějakých dvacet kilometrů. To se dá zdolat i pěšky za čtyři hodiny.“

Když neodpověděla, řekl: „Dovedu si představit, že by to proběhlo i naopak. Co kdyby Hitler vyhrál?“

„Snad,“ řekla. „Ale to se vědělo od samého začátku okupace, že to nevyhraje. A v posledních měsících jsi už mohl očekávat, co nastane.“

Dostali se už tam, kde řadová vícepatrová zástavba ustupovala jednotlivým domkům, obklopeným zahrádkami s živými ploty. A za mostem přes mělkou říčku kaštanová alej oddělovala chodník od silnice. Tam zvolnil krok, jak ho znovu opanovalo vtíravé tušení. Co když tam narazí na Mirka Stejskala?

Nebylo žádným tajemstvím, že někteří z těch, co byli nasazení na práci v Německu, využili zmatku v bombardovaných městech nebo se dočkali jejich obsazení spojeneckými armádami a riskovali útěk domů. Jeho spolužák z obecné se skrýval u kamaráda v zahradním altánu už od března, neboť k rodině se neopovažoval, aby ji nevystavil riziku při prozrazení. Měl odtamtud i lepší výhled, aby mohl při šťáře včas uniknout.

Irena zpomalila, jako by vystihla, co se v něm odehrává.

„Mirek je mrtvý, vím to,“ prohodila neúčastně. „Už druhý rok jsem si tím jistá. Těžko se to vysvětluje, ale v každém, kdo s někým žil řadu let, vězí něco jako neomylný instinkt, který mu napoví, když pochybuje. Jakési vnuknutí, chápeš? A já tomu porozuměla.“

Znělo to jako paralela s osudem jeho otce. Jindřichovi byly tři, když začala válka a povolali ho do armády jako správce pošní pošty. Otce, jak se jednou po dlouhých letech sám doznal,

ponoukal také instinkt či spíš tušení, ale nikdy se mu nezdařilo prokázat opodstatněnost svého podezření. Všechno se naplno ukázalo až po návratu. To už matka žila s jiným mužem.

Následující léta ho, když byl v práci, otec svěřoval do péče starších osamělých žen. Vystřídalo se jich několik. V povědomí mu ulpěl všem společný zatuchlý pach, vyvěrající z jejich ošacení i neútlulných příbytků, kam si ho téměř každodenně odváděly, a na jazyku se mu usadila mdlá pachut' zapražených cibulových polévek a krupičných kaší s umělým sladidlem.

Když mu bylo deset, dostavila se konečně vytoužená změna. To otec usoudil, že už se obejde bez dohledu, a svěřil mu klíče od bytu. Po vyučování byl nicméně otcem očekáván u Černého orla, kde s ním pravidelně obědval. Přitom se od Jindřicha nechal informovat o dosažených pokrocích v jednotlivých předmětech. Tak to pokračovalo i v době, kdy už docházel na obchodní akademii.

Otec nebyl zrovna sdílný člověk a o sobě mluvil jen málo, a tak nepřítomnost matky v Jindřichových představách vytvářela jakousi záhadu, podobající se neproniknutelné zdi, v níž marně hledal skulinu. Zeptat se neopovažoval. Teprve mnohem později se odjinud dozvěděl, že se svým novým mužem pobývá kdesi na jihu Moravy.

Pak se stalo, že při jedné příležitosti kterýsi spolužák označil jeho otce za paroháče. V politováníhodné nevědomosti si pod tím představoval cosi lichotivě vznešeného, až tím přiznáním vyvolal mezi chlapci hotové pozdvižení a nadlouho jim pak sloužil za terč nevybíravého posměchu. Od té doby už nikdy nepocítil tak urážlivé zahanbení. Poznamenalo ho natolik, že se natrvalo uzavřel do sebe a jednou provždy si zapověděl rodinnými problémy se dál zabývat.

Tak mezi ním a otcem v společné domácnosti plynuly roky v jakémsi obezřetném obcházení minulosti. Zdálo se, že s přibývajícím věkem se ženy z otcova života docela vytratily, přesto Jindřichovi zůstávalo záhadou, že nejméně jednou za měsíc, obvykle v neděli, se vypravil do Prahy, aniž toto putování jakkoliv vysvětlil.

Až teprve jednou večer otec promluvil. Bylo to pár dnů po

atentátu na Heydricha. Rdousivá přítomnost strachu přinutila každého zvažovat další osud. S fatálním očekáváním i jeho vybízela uspořádat doposud úzkostlivě obcházené rodinné záležitosti a uvést je do souladu se svým svědomím. Seděli v kuchyni v tichu, které nabylo vlády poté, co vypnuli rádio.

„Co teď s náma udělají,“ zaslechl šeptat otce. Díval se přitom do podlahy, ruce svěšené mezi kolena a podivně nahrbený připomínal člověka odevzdaně nastavujícího záda očekávanému výprasku. „Není v ničí moci jim ani v tom nejhorším zabránit...“

V té souvislosti mu bezpochyby vytanula před očima mapa. Nebyl tenkrát působivější argument. Němci stáli na Kavkaze, v Africe měli na dosah Alexandrii a Káhiru, zatímco Američané v Pacifiku zatím nenalezli způsob, jak zaskočít a porazit úskočné Japonce. A uprostřed Evropy v sevření nabubřelé říše vězel malý národ, o jehož existenci neměli ve většině světa ponětí.

Pak otec zvedl hlavu a upřeně se na něj zahleděl. „Od nyníška se může stát cokoliv a já nechci, aby mezi námi zůstalo něco nevyjasněného. Leží v tobě spousta otázek, vím to a je na mně, abych je zodpověděl. Vždycky se v životě nakonec najde příležitost, kdy to musí ven, přestože se tomu člověk brání... Tvoje matka, Jindro...“

Mluvil zdráhavě s častými odmlkami a jemu připadalo, že odřikává jakýsi předložený text, který se týká kohosi jiného, a každé vyslovené slovo mu zjevně působilo potíže. Povětšinou jen zopakoval a potvrdil to, co Jindřich porůznu v průběhu let už vyslechl odjinud. Svým počínáním připomínal kohosi, kdo z rozervaných útržků uplynulého času slepuje celistvý obraz. V jednom okamžiku tak Jindřich pochopil i to, proč se otec ani slovem nezmnul o jeho vztahu k Ireně, přestože o něm bezpochyby musel vědět.

Seděli spolu dlouho do noci. Dole v ulici rušily klid motory aut, křik a povely, prohlídky se konaly v řadě domů i v těsném sousedství, u jejich dveří se však zvonek nerozezněl. Ráno se dozvěděli, že zadrželi několik lidí, a pár se jich už nikdy nevrátilo. Po otcových slovech se dostavila zvláštní úleva, napětí, které v něm kdesi hluboko zasuté bdělo od útlého dětství,

se pojednou rozptýlilo a poněkud odtažitý vztah k němu se uvolnil s pocitem podobným tomu, když se člověk konečně zbaví vleklého neduhu.

Když otcí ohlásil zamýšlený sňatek s dcerou spolumajitele škrobárny s přidruženou výrobnou pudinkových práškových směsí a šumivých prášků k přípravě limonád Hanou Krebsovou, přijal to sice se samolibým uspokojením, neboť podle jeho konzervativního smýšlení jak dosaženým věkem, tak i solidním postavením měl syn nárok pomýšlet na vlastní rodinu, ale přesto Jindřich na otcí neomylně rozpoznal, že přece jen šlo o přijetí s jakousi opatrnou výhradou, které dobře porozuměl.

Osvald Krebs patřil ke zdejší nepočtené židovské komunitě, přestože vyznáním byl už v druhé generaci křesťan, katolík, a za ženu měl Češku. Ale otec ani v nejmenším nevznesl nahlas sebenepatrnější výhradu a jeho zprávu vzal prostě na vědomí. Hanu ostatně znal, Jindřich ji několikrát přivedl domů a představil mu ji, ale i tehdy patrně předpokládal, že se jedná jen o pouhou další epizodu v životě svobodného muže.

To Osvald Krebs zaujal zodpovědnější stanovisko a jako u protřelého obchodníka nepostrádalo sobecké pohnutky. Opatřil si reference přímo od pramene u Hindruse, s nímž se dobře znal, a tak záhy spolehlivě věděl, že v oblasti obchodního podnikání se Jindřich vyzná a bylo by užitečné schopnosti nastávajícího zetě výhledově využít a přetáhnout ho do vlastní firmy. Sňatek měli naplánovaný na závěr října, ale mnichovské události všechno změnilo.

Už počátkem října, kdy se první uprchlíci z obsazovaného pohraničí přechodně usazovali ve městě v provizorních příbytcích, ho Krebs naléhavě povolal k sobě. Byl očividně přepadlý a nervózní, když ho přijal ve své domácí pracovně, kde se často setkávali už od jara. Tehdy býval ještě bezstarostný a Hitler se mu jevil jako postava převzatá odněkud z provinčního panoptika, jež jakýmsi podivuhodným nedopatřením či nedorozuměním zabloudila do vysoké politiky a svou neslýchaně drzou rétorikou nemůže dosáhnout respektu u renomovaných demokratických velmocí, a tak se časem neodvratně vytratí.

Nyní tváří v tvář skutečnosti se i na Krebse snesl tísnivý pocit ohrožení. A podle toho se odvíjel i následující rozhovor. Obvykle Jindřicha vítal sklenkou likéru, který rozléval do křišťálových sklenic, a na stůl postavil lepenkovou kasetu s cigaretami. Tentokrát byl natolik vyveden z míry, že nadobro opominul zavedené zvyklosti.

„Nevypadá to s náma dobře,“ začal Krebs pochmurným konstatováním, sotva naproti němu usedl do lenošky. Vzápětí se zvedl, přistoupil k oknu a zahleděl se do zahrady, kde koruny stromů planuly narudlým listím v nízkém slunci.

„Vůbec pro nás pro všechny, co žijeme v téhle právě zmražené zemi,“ pokračoval polohlasně, jako by mluvil sám se sebou a nevnímal Jindřichovu přítomnost. „Mám obavy...“

Náhle se odmlčel, jako by se zalekl vyslovit to, co měl právě na mysli, vrátil se šouravými kroky ke stolku a zvsoka dopadl do plyše, až připomínal loutku, u které náhle přestříhnu vodící šňůrky.

„Hitler se s pohraničím nespokojí, a proto nic není vyřešeno. Pohltí nás celé a udělá to brzy. A nikdo pro nás nehne prstem. Nikdo, říkám! Naši proradní spojenci to neudělali prve, když měli, a neudělají to zas. A skončí to válkou! Ale než Západ rozpozná, že sám je v ohrožení, a rozdá si to s ním, napáchá ten všivák ještě hodně zla. Víím, jak si počíná v Německu a po anšlusu v Rakousku. Rozpoutal bezuzdný teror proti Židům. Tady nás čeká totéž. Kdo tam jeho úmysly zatím nerozpoznal, krutě na to doplatil. Mohl bych jmenovat ty, které jsem znal jen díky obchodu. Byl by to dlouhý výčet. Po některých se tam doslova slehla zem a nemusím se moc dohadovat, jak to s nima dopadlo. A ti, co se přes všechny peripetie dostali z jeho dosahu, vědí svoje a to, co vyprávějí, zní pro nás přímo neuvěřitelně. Jak jen jsem mohl být tak dlouho slepý!“

Párkrát se dlaní udeřil do čela. Jindřich mu naslouchal s napětím a vnitřní hlas mu našeptával, že se nezadržitelně blíží významný a nepříznivý předěl v jeho životě. Vyschlo mu v ústech, když se k němu po krátké odmlce Krebs naklonil a docela potichu pokračoval.

„Okolnosti mě přinutily k zásadnímu rozhodnutí, i pro celou rodinu. Bude to pro vás bolestné, ale je to jediná možnost, jak si zachovat život. Prodal jsem podíly společníkům i za cenu ztrát, včetně baráku, a v nejbližší době, ještě do Vánoc, tuhle zemi opustíme.“

A potom skoro ostýchavě dodal: „Hana půjde s náma.“

Jindřichovi se v hrudi zúžil dech, a kdyby se pokusil vstát, nesvedl by to. Krebs ho s provinilou lítostí pozoroval.

„Mám pro tebe návrh, Jindřichu. Vezmu tě s sebou. Ve Švédsku žije bratranec a dělá ve stejné branži jako já. Nastoupil za firmu jako obchodní zástupce začátkem dvacátých let a už tam zůstal. Oženil se, má rodinu a sám se dal do podnikání. Nedávno obdržel tamní občanství. Nepojedu s prázdnýma rukama. Vlastním pár technologických postupů na výrobu práškových pudinkových směsí za studena, a to je novinka, kterou jsme se teprve teď po úspěšných experimentech rozhodli realizovat. Ale s přihlédnutím ke změně poměrů s tím tady končíme. Nechceme riskovat, že se toho zmocní skopčáci, jako třeba i celé firmy, a profit poplyne do jejich kapsy. Tam bych s tím mohl uspět. Stejně předpokládám a jsem o tom koneckonců přesvědčen, že to nebude nadlouho. Jakmile ten pacholek narazí na skutečnou sílu, jakou představují velmoci na Západě, a možná se k nim přidá i Rusko, bude s ním rychle konec. A jsou tu i další okolnosti, proč nemůže uspět... Taková Británie má hospodářskou oporu v Americe a velkou válku rozhodli právě Američani. Za několik měsíců se vrátíme domů živí a zdraví. Teď nestojím o vyhlídku zajít hlady a zimou někde v trestaneckém lágru, zřízeném pro nepřátele německé říše. A pro Židy zvlášť.“

I přes pohnutou dobu považoval Jindřich Krebsovo rozhodnutí za ukvapené. Odstoupení pohraničního území s nespolehlivým etnikem může dokonce znamenat jistou úlevu a povzbuzení národní soudržnosti, a vůbec akt zásadního rozhodnutí, k jakému se mělo přistoupit už při zrodu republiky. Podobné názory slýchal ze všech stran a ztotožňoval se s nimi i otec. Zato vojenská akce proti suverénnímu státu by se neomezila na konflikt lokální úrovně, vytvořila

by přímý předpoklad k hrozivým nepředvídatelnostem pro celý starý kontinent. Neměl žádný protiargument, kterým by mohl zapůsobit. Krebs by se ničím nenechal zviklat, a co bylo nejzávažnější, samotná Hana v každém ohledu sdílela jeho smýšlení, o tom se už nejednou přesvědčil. Když mu zcela nedávno vyčetla blouznivý idealismus, jaký se nehodí do současnosti, neudržel se a odbyl ji poukazem na přecitlivělost při vnímání velkohubých prohlášení uniformovaných politických karikatur. Málem se pohádali. To bylo ještě před Mnichovem. Nejpřesvědčivější pro ustálení názoru bývají působivé skutky, proto mu pak s jízlivou ironií připomenula vlastní slova. Přesto si nechtěl připustit, že by došlo k nehoršímu. Spíš s podezřavým údivem seznával, jak se Hana změnila a díky zjitřenému smyslu pro rodinnou soudržnost a pradávnému instinktu své od biblických dob pronásledované rasy se u ní začal projevovat vzrůstající neklid. Mělo to cosi společného s počínáním živočichů ve volné přírodě, neomylně předvídacích ničivou bouři za jasného dne, doposud skrytou kdesi za obzorem.

Když se konečně osmělil a jenom náznakem se před Krebsem zmínil o některých známých, třeba o svém šéfovi Hindrusovi, o kterých věděl, že jsou Židé, a kteří ve svých úvahách, jak je příležitostně vyslechl, kdykoliv došla řeč na soudobou politiku, nesmýšleli ani náznakem jako on, dočkal se pohotové odpovědi.

„Jen je nech,“ odbyl ho s náznakem pohrdání Krebs. „Je to věc jejich rozhodnutí. Nejsem tu od toho, abych někoho přesvědčoval. Můžu je jen politovat.“

Otci se očividně ulevilo, když se mu naprosto bezradný Jindřich svěřil se svou zmařenou vyhlídkou na ženění. Ukázalo se, že i přes slibnou kariéru, jež se synovi sňatkem otevírala, ho očekávané příbuzenství s židovskou rodinou přece jen znepokojovalo.

„Z toho si nic nedělej, v sedmadvaceti máš před sebou i jiné šance. Aspoň si z toho můžeš odvodit, že o dobré partie nemusíš mít obavy.“

Krebsovi odcestovali koncem listopadu vlakem do Gdaňska

a dál lodí. Přišel se s nimi rozloučit na nádraží. Hana ho ujišťovala, že to vskutku s návratem myslí vážně, ale přes naléhavost slov v těch větách zaslechl pochybnost. Krebs se dokonce přiměl k dobré náladě a pronesl domněnku, že Hitler se co nevidět zaplete do konfliktu se Západem, a i když obsadí okleštěnou republiku, odtáhne zanedlouho za potupné kapitulace, jako císařské armády kdysi z obsazené Belgie. Ale i na něm byla patrná skleslost a nedůvěra k vlastním prohlášením.

Spletitá situace se rozuzlila ještě před příchodem jara. Do té doby obdržel od Hany pár dopisů. Dočetl se, že se usadili v přístavním Varbergu u příbuzných a otec získal místo provozního technologa v tamním potravinářském koncernu, jehož součástí byla i škrobárna, a také nějakou částku za postoupenou recepturu na výrobu želatinových pudinků.

Po okupaci už žádný dopis nepřišel. Nebylo mu jasné, zda je to proto, že ho Krebsovi nechtějí vystavovat riziku za udržovanou korespondenci s cizinou, byť neutrální. Skutečností však zůstávalo, že o nich už nezachytil žádnou zmínku. Často si pak připomínal Krebsova slova, kdykoliv poukazoval na pošetilost jeho šéfa Arona Hindruse. Už o dva roky později přihlížel, jak se s rodinou a příručními zavazadly v zástupu místních Židů, opatřených na oděvu šesticípou Davidovou hvězdou, ubírá k nádraží v první sněhové břečce, co dokáže naskrz promáčet i solidní obuv.

Když ho Hindrus míjel, cítil Jindřich na sobě jeho upřený pohled stařecky zakalených bleděmodrých očí, v nichž se zrcadlilo předchozí strádání a beznaděj. Krebs se tu v pronikavém světle nadcházející zkázy ukazoval jako krutý prorok. Jindřich jen s námahou odolával nutkavému pokušení Hindrusovi aspoň posunkem naznačit účast či povzbuzení, ale před tolika lidmi se přece jen neopovážil. Ani Hindrus nejevil žádnou snahu dát mu nějaké znamení, nejspíš ho chtěl ušetřit následků před projevy nevole bdělých krajanů.

Ještě po několika letech se Jindřich otrásl při té vzpomínce, jak posléze zástup za neurvalých pobídek a počínání vojáků wehrmachtu nastupoval po dřevěné rampě do rozevřených

posuvných dveří nákladních vagonů v té syrové listopadové slotě. I po tak dlouhé době cítil, jak z některých vozů čpí odér po ještě nedávno přepravovaném dobytku...

A Irena, jakmile zachytila v ruce ten záchvěv, k němu teď udiveně vzhledla.

„Zničehonic jsem si vybavil Hindruse v transportu před odjezdem do Terezína... Kolik se jich asi vrátí? Ale on je nejspíš po smrti, říkalo se to...“

„Přál by sis, aby zůstal naživu?“

„Samozřejmě bych to přál všem. Byl to dobrý šéf. Aspoň podle mě.“

„Nezažila jsem ho, nemůžu hodnotit. A toho Grunta jsem vídala jen letmo. Ostatně se moc v cihelně nezdržoval a jako správce do kantýny nechodil. Svačiny jsem mu nosila do kanceláře a přebírala je ode mne sekretářka. Na oběd se vozil autem do města a vyseďával u Zlatého věnce. Prý se to tam v každou denní dobu hemžilo gestapáky. Ještě před válkou jsme tam chodili s Mirkem...“

Jindřich si představil Mirka Stejskala v elegantním obleku, střiženém na míru, a v klobouku, švihácky posunutém do týla, jak v poledne s úderem kostelních zvonů opouští banku a setkává se na nároží s Irenou, políbí se a pak zavěšeni do sebe projdou pasáží obchodního domu, z jehož přízemního bufetu to voní gulášovou polévkou a ohřívánými uzeninami, a o domovní blok dál vstupují otáčivým kvadrantem dveří s okounějším livrejovaným vrátným, sekajícím úklony s mechanickou pravidelností jako hlava gypsového Čiňana za sklem výlohy protějščího zlatnictví. Do svých pěstěných rukou, jimiž později drhla zaplivané podlahy šaten a ubikací, tehdy brala Irena alpakové příbory a pojídala vybrané pokrmy na karlovarském porcelánu.

Stanuli před přízemním domkem se sedlovou střechou a malou předzahrádkou. Od silnice kryly pohled na průčelí rozsochaté túje, které už téměř úplně pohltily nízký dřevěný plot.

„Nebude tam, neboj,“ prohodila chlácholivě, neboť jí neuniklo, že maličko zaváhal, zatímco odemykala branku.

Nahonem nevyrozuměl, koho tím měla na mysli, zda syna,